

Tingets Medlemmer med nogen lang historisk Gennemgang af det. Der blev i 1902 vedtaget en Lov om Skolebespising, og der har siden i Folketinget gennem flere Aar været forelagt et Lovforslag om Ændring i denne Lov. Først i 1912 lykkedes det med enstemmig Tilslutning i Folketinget at faa denne Ændring vedtaget, og det dertil sigtende Lovforslag gik op til dette høje Ting, hvor det gik i Udvalg. Udvalget fik imidlertid ikke sine Overvejelser bragt til Ende, og Lovforslaget kom ikke videre. I Rigsdagssamlingen i Fjor blev Lovforslaget af den socialdemokratiske Gruppe indbragt i Landstinget, hvor der ogsaa da blev nedsat et Udvalg om Sagen, men heller ikke dette Udvalg naaede til at afgive Betænkning. Lovforslaget er derfor nu igen af den socialdemokratiske Gruppe forelagt nede i det andet Ting og forelagt i den oprindelige Skikkelse, ikke med den Ændring, det i 1912 havde faaet i Folketinget, idet man vel har tænkt sig, at da det to Gange i Træk er blevet liggende i Udvalg heroppe i dette høje Ting, har dettes Medlemmer muligt ikke været tilfredse med den Affattelse, Lovforslaget havde faaet ved den enstemmige Afstemning i Folketinget i 1912.

Ved Behandlingen i Folketinget i Aar er Lovforslaget imidlertid undergaaet en meget væsentlig Ændring foruden nogle mindre, som jeg maaske kan lade ligge. Denne væsentlige Ændring fra de tidligere Lovforslag findes i § 4, hvor det er bestemt, at af de Udgifter, som en Kommune har til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, Lovforslaget gaar ud paa, skal en Trediedel refunderes Kommunerne af Statskassen. Det er altsaa det nye Princip, at man nede i Folketinget er gaaet til at mene, at man til Fremme af denne Sag for ligesom at hjælpe til, at Kommunerne bliver lidt mere ivrige for at tage Sagen op, bør give et Tilskud af Statskassen.

Maa jeg om hele dette Spørgsmaal sige, at det jo er en Sag, der ikke alene har en vis social Interesse, men det er en Sag, der ogsaa har Interesse for Undervisningen. Det Forhold, man vil afhjælpe ved denne Lejlighed, er ikke alene dette, at der omkring i vort Land findes en hel Del Børn, som er underernærede, ja, som er, kan man godt sige, sultne, til Trods for, at der jo ikke ellers er Hungersnød i dette Land, men det er ogsaa det Forhold, at saadanne underernærede Børn for det første ikke selv egner sig meget til at

deltage i den offentlige Undervisning i Statens Skoler, og at de ogsaa derved er i Stand til i nogen Grad at hindre den Undervisning, som skulde meddeles de andre mætte og velernærede Børn. Jeg taler her noget af egen Erfaring, idet jeg i Kommuneskoler ideo paa Landet har oplevet, at saadanne Børn, som man bevislig maatte sige var underernærede, har lagt Hindringer i Vejen for, at Undervisningen kunde gøre det rette Fremskridt og faa det rette Liv. Det Liv, der kan blive i en hel Klasse ved en virkelig dygtig, energisk og livlig Lærers Undervisning, kan faktisk blive forhindret af saadanne enkelte Børn, der sidder og sover og forstyrrer og forhindrer Livet i Undervisningen baade for deres Medelever og for Læreren selv. Derfor tror jeg, at dette Lovforslag har Betydning ikke alene med Hensyn til den sociale Side, som det tager Sigte paa, men ogsaa med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Undervisningen i vore Skoler. Og da man nu netop fra Lovgivningsmagtens Side overfor Spørgsmaal, der drejer sig baade om sociale Fremskridt og Undervisningstremskridt, hvor noget nyt skulde prøves, hvor der var Tale om at gøre Forsøg, flere Gange har ønsket, at Staten skulde træde til og ligesom være en Spore for Kommunerne til at tage Initiativet paa det nye Omraade, saa mener jeg, at det ogsaa er rigtigt at gøre det i dette Tilfælde, hvorfor jeg ogsaa har tiltraadt dette private Lovforslag nede i det andet høje Ting og tiltraadt netop denne Ændring i Lovforslaget. Jeg betragter Lovforslaget som et Forsøg, og det er ogsaa til Dels fremhævet i Motiveringen af Forslaget i det andet høje Ting, det er et Forsøg, man vil gøre paa at faa denne store, gode Sag gennemført, og ligesom man ved andre nye Forsøg lader Staten træde til og hjælpe det kommunale Initiativ, vil man ogsaa gøre det her. Jeg kan til Sammenligning anføre, at man i Aar paa Finansloven ogsaa gør et Forsøg paa et Punkt, som har været oppe i de senere Aar, og som har været omtalt som en Ting, man skulde ind paa, nemlig med Hensyn til den saakaldte Fortsættelsesundervisning for den konfirmerede Ungdom. Til et saadant Forsøg har man i Aar paa Finansloven givet et Tilskud til de Kommuner, som af eget Initiativ vil tage dette Spørgsmaal op og prøve at føre det igennem. I Analogi hermed mener jeg, at det ogsaa vil være rigtigt, at Staten overfor det her foreliggende Spørgsmaal, hvor der ogsaa er Tale om at frem-